

«Ἐγὼ καθεύδω καὶ ἡ καρδιά μου ἀγρυπνεῖ»

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ οὐσιώδη γνωρίσματα τῆς Ὁρθοδόξου Πνευματικότητος εἶναι ἡ *Ἐγρήγορις*.

Ὁ εὐσεβὴς Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἀγρυπνῇ συνεχῶς, ὥστε νὰ προφυλάσῃ τὴν καρδιά του ἀπὸ τὶς προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ὁποῖος τὸν σφυροκοπᾷ διαρκῶς μὲ πονηρὰς σκέψεις, μὲ ἀκάθαρτες φαντασίαι, μὲ ἐμπαθῆ αἰσθήματα.

Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἐπαγρύπνησις, συντροφευμένη μὲ τὴν διαρκῆ προσευχὴν, ἐφ' ὅσον ἐξασκεῖται μὲ συνέπεια, μὲ ταπεινῶσι καὶ φρόνημα μετανοίας, ἐξαγνίζει τὸν ἄνθρωπο ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, τὸν καθιστᾷ δοχεῖο τοῦ ἀχωρήτου Θεοῦ.

Αὐτὴ ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ἓνα τυπικὸ καθῆκον, μία ἀρετὴ, ἡ ὁποία κάποτε τελειώνει, ἀλλ' εἶναι μία ἰσόβια δραστηριότης, διότι καὶ ὁ διάβολος ἰσοβίως ἀγωνίζεται νὰ πλανήσῃ τὴν ψυχὴν καὶ νὰ τὴν χωρίσῃ ἀπὸ τὸν Νυμφίον τῆς Χριστοῦ.

Θεοφιλεῖς ψυχές, ἀφιερωμένες ὀλοκληρωτικὰ στὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου μας μὲ προσοχὴν καὶ προσευχὴν, ἀξιώθηκαν νὰ ἐπιλαμβάνουν μὲ ταπεινῶσι καὶ εὐγνωμοσύνην: «Ἐγὼ καθεύδω καὶ ἡ καρδιά μου ἀγρυπνεῖ».

Θεοὶ Ἄγγελοι σκεπάζουν τὴν εὐλογημένη αὐτὴν ψυχὴν ἀκόμην καὶ στὸν ὕπνον ἔτσι, μόλις ἀνοίξουν τὰ μάτια στὴν ἔγερσιν ὅλη ἡ ὑπαρξὶς στρέφεται δοξολογικὰ πρὸς τὸν Κύριόν μας καὶ ἡ ἡμέρα ξεκινᾷ μὲ τὴν θείαν εὐλογία.

Ὁ πιστός, με βαθειὰ ἐπίγνωσι τῆς ἀδυναμίας του, προσπίπτει νοερὰ ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας καὶ ἐπικαλεῖται τὴν οὐράνια ἀντίληψι, γιὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὸν *ἀρνούμενο λέοντα*.

Τὸ περιβάλλον, τὸ ὁποῖο μᾶς προσφέρει ἡ ἐποχὴ μας, εἶναι πλέον σχεδὸν καθολικὰ ἀντι-ησυχαστικό.

Ἐπομένως, ἀπαιτεῖται μεγάλη ἔντασις *Ἐγρηγόρσεως*, διότι σήμερα ἰσχύει, περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε, τὸ Πατερικόν:

«Πολυόφθαλμον δεῖ εἶναι τὸν σωθῆναι βουλόμενον».

* * *

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς μας ἄς εἶναι πάντοτε ἐστραμμένοι πρὸς τὸν Λυτρωτὴ μας, γιὰ νὰ διαλύεται κάθε τέχνη τοῦ διαβόλου.

Ὁ θεόπνευστος Ἀββᾶς Βαρσανούφιος μᾶς συμβουλεύει θαυμασιώτατα:

«Οἱ ἐν θαλάσση πλέοντες, κἂν συμβῆ αὐτοὺς γαληνιάσαι, ἀλλ' ἔτι ἐν τῷ πελάγει ὑπάρχουσι καὶ προσδοκῶσι τὴν ζάλην καὶ τὸν κίνδυνον καὶ τὸ ναυάγιον καὶ οὐδὲν αὐτοὺς ἀφέλησεν ἢ πρὸς μικρὸν γαλήνη· τότε γὰρ καὶ μόνον ἔχουσι τὸ ἀσφαλές, ὅταν εἰς αὐτὸν ἔλθωσι τὸν λιμένα· πολλοὶ δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ στομίῳ ἐναυάγησαν. Οὕτω γοῦν καὶ ὁ ἁμαρτωλός, ἐφ' ὅσον ἐστὶν ἐν τῷ κόσμῳ τρέμειν ὀφείλει τὸ ναυάγιον πάντοτε».

Ἡ προτροπὴ τοῦ Κυρίου μας ἄς εἶναι ὁ παντοτινὸς σύντροφός μας, κατὰ τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ποντοπορεία μας:

«Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε...,

ἃ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω·

γρηγορεῖτε!».

+ Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, 2/15.5.2005

